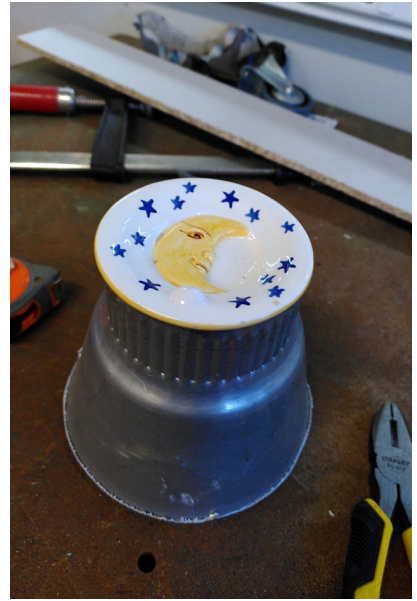

5.
EINDVERSLAGEN

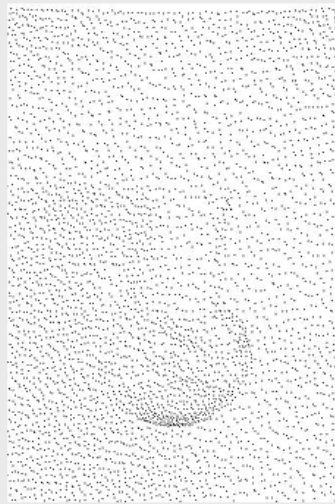
DEEL I
DE BEKENDE INDRINGER

520.
WIEROOKHOUDER
MET MAAN EN STERRETJES

EINDVERSLAG VAN STEF LEMMENS

806.
TEKENINGEN VAN PABLO
EINDVERSLAG VAN LOUISE JANS

bitmapFINAL2.png
PNG

18.
HOESJE MET FOTO'S
“12 SNAPSHOTS OF ANTWERP EXHIBITION 1930”

EINDVERSLAG VAN STEFANIE DE BAKKER

Hé Céline,

Allereerste wil ik graag mijn excuses aanbieden. Het heeft erg lang geduurd voordat ik het object weer aan je terug bezorgd heb. Volgens mij heeft het meerdere redenen: ik moet eerlijk bekennen dat ik het object enige tijd verloren dacht te hebben. Na onze ontmoeting heb ik het een hele lange tijd liggen zoeken. De dag van het intake gesprek droeg ik een rugzak bij me die ik eigenlijk niet zo vaak draag, enkel op hele lange dagen wanneer ik veel spullen bij me moet hebben. In die rugzak zit er ergens een heel klein zakje wat mij op dat moment een geschikte plek leek te zijn voor het object. Ik weet nog dat ik een avond in De Serre zat met Milan, een pintje te drinken. Hij vroeg me of ik ook al bij je langs was geweest en welk object ik meegekregen had. Toen besepte ik me dat ik er eigenlijk nog geen blik naar geworpen had. Ik vond het zelfs niet meer terug en kon me nog nauwelijks herinneren wat het was. Ik was even in paniek en ging enkele dagen op zoek. Milan vond het hilarisch, ik vond het eerder gênant. Uiteindelijk vond ik het object weer terug in mijn rugzak, gelukkig had ik toen dus weer een lange dag waarop ik veel spullen met me moest meedragen.

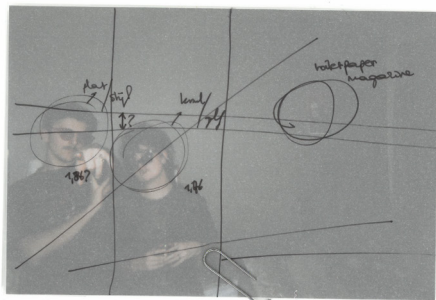
Maar ook dan, was ik voornamelijk blij dat ik het object niet verloren was, en deed het object zelf nog steeds vrij weinig. Ik haalde het mapje eens open en keek eens naar de beelden die er in zaten maar nog steeds had ik er niet veel oog voor. Het heeft dan daarna ook gewoon een hele lange tijd op mijn kast gelegen. Nadat ik je eerste brief in de bus ontvangen had waarin stond dat ik het dringend moest inleveren, werd het voor mij wat spannender en was ik benieuwd hoelang ik het kon rekken.

Helaas heb ik dus niet echt een connectie met het object gevoeld, daarvoor was het misschien niet persoonlijk genoeg. Het hele concept en alles er rond vond ik wel erg boeiend, hoe je het vormgegeven hebt en het telkens meer en meer aankleedde door bijvoorbeeld die verdomde brieven die ik telkens in mijn bus kreeg. Ik bezorg het je dan nu eindelijk ook weer graag aan je terug. Sorry dat ik je nooit eerder vertelde dat ik het een hele tijd kwijt was...

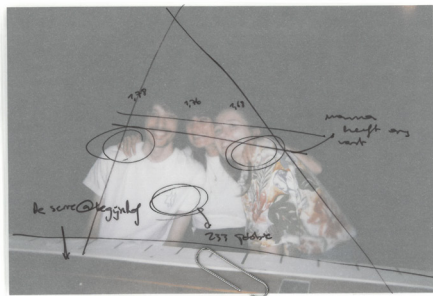
Stefanie

811.
PERSOONLIJKE FOTO'S
(GALLERY WALL #04)

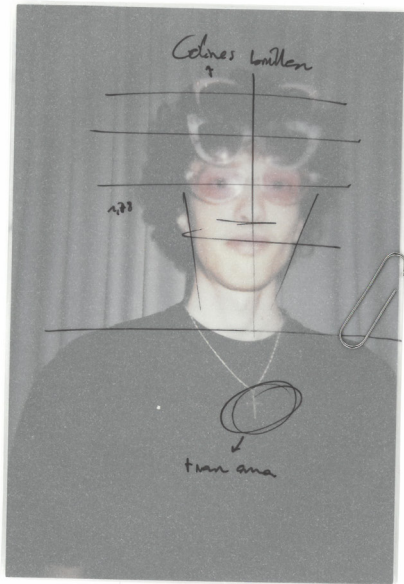
EINDVERSLAG VAN FAY JANSSEN

Ja een coole foto met
Thomas, niet veel van
bevoorrenningen voor mij :)

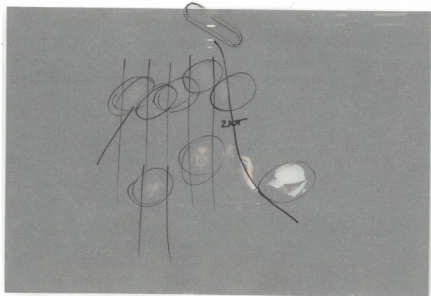
Wetst alleen nog dat het heel
leuk was, we veel foto's
hadden gemaakt. Waaronder
is waar ik mijn (haal) vinger
in Daan zijn neus deed.
Volgens mij had Lien toen
deze foto gemaakt toen ik er
even bij was komen zitten.
Ohja en de volgende keer dat
ik bij Jurgens Lien kwam
de redactie p tenard leuk
"waar je geen veel mee wil
krijgen".

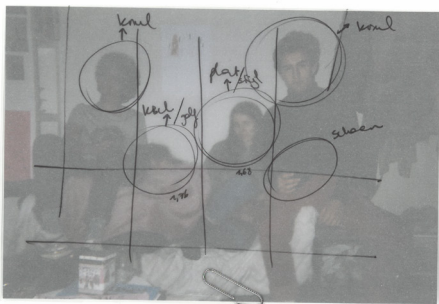
Volgens mij dezelfde avond als 'CWB 94'. Was dit niet ook toen de buurman de politie had gebeld en Daan iets later kwam omdat hij nog naar een concert was? En toen de bel ging riep je in de telefoon HEY DAAAN! En toen heele ik door het raam en was met de politie. Toen viel je nog zat van de trap en alsnog kon je een pof face aanhouden toen je de deur opendeed. Ja, dusway ik vind echt een mooie 'nodel'-foto van Daantje hartogjes

Mama (de echte) had via Social Deal een deal gekocht om met 2 x gran-schaatsen + carroussel ritje (X12) + gratis drankje bij Waterland. Dus waren we samen gegaan en gefotografeerd een wegwerp foto 'selfie' te maken in de carroussel, ha de erg saai rit gaven we onze 2e kaartjes aan een manna zodat haar kind nog 2x kon. Het schaatsten was een tegenvallet door het slechte ijs en de vele mensen erop. Het was bijna onmogelijk om echt een rondje te schaatsen. Toch hadden we een leuke dag gehad en na dat ene drankje was jij al helemaal aangeschoten en met de schlagermuskel mee aan het zingen!

Laatste keer iets doen voor
corona hitte. De opening van de
nieuwe bouw (als ik me niet vergis)
waar we helemaal zat waren
aan de gratis wijn. Deze keer
had ik nog witte en rode
gedronken omdat ik beide wilde
proeven, niet super slim. Hier
ontmoette ik Erasmusstudenten
die ik er na ook nooit meer heb
gezien, daar corona v. Volgens
mij zie ik Francesco ook op de foto
rechts? Ik weet nog dat de
Erasmusstudenten voor nog niet
hadden avondgegeten, dus gingen
we naar Frits & Co om friet te
eten in groep. Toen preekte ik
andere weg tegen Francesco dat die
je beter moet behandelen en
niet zo'n asshole moet zijn :-)
Anyway Aia en Bert waren er
ook bij, erg leuke avond en
Hyena die de foto maakte...

CLUB 94

Niet de nieuwe jongens geïnteresseerd
in jouw kamer, we besloten om
het Club 94 te noemen en hadden
een super gezellige avond.
Volgens mij zat Jof toen nog niet
bij avar heeft daar de foto
gemaakt. Ergens hoort ook een
foto te zijn van Klaas, Daamen
Arthur die zombonden in hun
kruisen hadden gezet en deze
werden bijna onzichtbaar, of
was dit een hakenhoer? Ik zie
een glas dat ik niet ken.
Misschien was dit het einde
van een hakenhoer in ons kot?

Mafje zonder herinneringen
voor mij?

5817 (88)
12-19 10

182.

VERJAARSDAGSBOEK VOOR MIJN
24e VERJAARDAG MET POLAROIDFOTO'S
VAN DE DAG EN TEKSTEN VAN VRIENDEN

EINDVERSLAG VAN MILAN GILLARD

142.
PORTRETFOTO'S
GEMAAKT IN BIKINI BERLIN

EINDVERSLAG VAN GERT DUQUENE

Na het feilloze transport met de fiets van Céline haar kot naar mijn kot, wou ik de kaders een prominente plaats geven in mijn kamer. Ik haalde meteen mijn ingekaderde linowerk van de muur en wou een van de twee portretten ophangen. Maar de nagel was te dik of het gaatje te klein dus het paste niet. Jammer, want het zou mijn interieur behoorlijk opgefleurd hebben. Nieuwe gaatjes boren was dan weer te veel moeite dus ik zette ze neer op mijn bureau, leunend tegen de muur en het magneetbord. Het rechtopstaande portret links, het liggende rechts. Het effect was wel dat – wanneer ik aan mijn bureau zat te werken, net zoals wanneer ik deze tekst aan het schrijven ben en ik even met mijn ogen boven mijn scherm aan het kijken ben – ik plots een intiem oogcontact heb met Céline. Haar zonnebril is een klein beetje naar beneden wat voor die intimiteit zorgt, maar tegelijk ook wel alsof zij boven mij staat en over mij oordeelt. Dan komen er gedachten op als: ben ik wel goed bezig, wat ben ik aan het doen, ik moet doorwerken, ... Toch heb ik ook door het portret het gevoel alsof er nog een extra bewoner is op mijn kamer. Een hele stille wel, die niet aanwezig is, maar soms toch opdook en de aandacht opeiste. Dan kon ik even tegen het portret praten zoiets als: “t is waar hè, Céline, of, ‘t is toch allemaal iets, hè Céline?” Soms vergat ik haar aanwezigheid en verschoot ik als ik in mijn bed lag, mij omdraaide en haar plots zag. Of nog erger wanneer ik uit de douche kwam en haar plots zag voelde ik toch een soort schaamte voor het tafereel dat ze toen te zien kreeg. Met de rechtopstaande foto heb ik minder tot zelfs geen interactie mee gehad. Zij keek heel de tijd uit het raam en leek maar wat te dromen. Misschien ook maar beter zo want door één Céline bekeken worden is al meer dan genoeg.

250.
KARTONNEN DOOS MET BOEKEN
VAN MIJN BACHELORPROJECT

EINDVERSLAG VAN ELKE CUPPENS

Beste Céline

Eerst en vooral mijn oprechte excuses voor het laattijdig inleveren van het geleende object uit je collectie. Het heeft me aan het denken gezet. Waarom breng ik deze doos met boeken van je bachelorproject niet op tijd terug?

Deze vraag komt eigenlijk overeen met het feit dat de boeken in een doos zitten. Een doos die langs de buitenkant niet meteen mijn aandacht trekt, er staat geen titel op, niet jouw naam en ook niet wat erin zit. De doos is makkelijk ergens naar te plaatsen en er andere dingen op te stapelen. Door deze stapel wordt het nog moeilijker om de doos te openen.

Ik begon me af te vragen, ben ik nu echt zo lui om eerst een doos te moeten openen en er dan iets uit te pakken en te gebruiken? Ik vrees dat het antwoord hierop 'ja' is. Als ik rondkijk in mijn huisje, dat maar 6m² groot is. Is alles open en makkelijk te bereiken. Alles dat in een doos zit zijn dingen die ik met specifieke activiteiten of momenten nodig heb en dus bewust naar die doos grijp. Maar wanneer het gaat om een object waar ik nog geen band mee heb, is het moeilijk om die stap te zetten. Die stap van de doos pakken, deze open te doen en ermee een verbinding zoeken.

Tot op een moment dat ik het wel deed. Ik deed de doos open, met de gedachten dat ik in de boeken zou bladeren, want ik ben wel benieuwd wat erin staat, ondanks dat ik ze tijdens je presentatie in PXL al eens grondig bekeek. Maar, ik kon het niet, ik had namelijk ondertussen al een band opgebouwd met de doos, de doos die al een maand op de hoek van mijn keukentablet staat, de doos die een mooie kleur heeft en niet opvalt in mijn interieur, de doos waar ik al een maand lang dingen op stapel die ik 'nog moet opruimen'. Zo een plekje had ik nog niet, een plekje voor spullen die ik nog moet opruimen. Nodigt de doos dan uit tot uitstel gedrag, misschien is het dat wel. Of misschien voelde het als bedrog om de doos te ontkleden. Had ik het eerst aan de doos moeten vragen? De doos heeft trouwens een heel fijne vorm. Niet te kubusachtig, maar fijn lang. Misschien had ik foto's kunnen maken van alles dat ik op de doos stapelde? Maar ik maak niet graag foto's, of ik vergeet het in ieder geval.

Mijn eindconclusie is dus denk ik dat ik een band heb opgebouwd met de doos in plaats van met je bachelorproject waar het eigenlijk om ging. Er staat ook een smiley in twee richtingen op, die me, wanneer er niets op lag, wel deed glimlachen. Toch heb ik de doos liever niet in mijn interieur staan, omdat het uitnodigt tot uitstelgedrag op vlak van opruimen.

Ik bedank je graag voor deze ervaring.

Dankjewel!

Vriendelijke groet

Elke Cuppens

120.
HUUROVEREENKOMST KOT
EINDVERSLAG VAN JULES JORDENS

Zaterdag 12 maart, 2022
1000 Brussel

Geachte Céline,

toen je zondag jongstleden me je huurcontract overhandigde, werd ik even van mijn melk gebracht. Dat je een onderzoek doet naar gemis, en hoe objecten een bepaalde waarde krijgen door onze projecties vond ik een enorm interessant startpunt. Het klopt inderdaad dat de toegeschreven waarde van een object gemakkelijk een emotionele lading krijgt. Al vind ik toch dat dit niet volledig de lading dekt. Zoals ik je ook heb verteld in persoon, had ik graag geweten hoe ver je kan gaan in je onderzoek naar waarde en sterker nog: het onderzoek naar de vanzelfsprekendheid van bepaalde waarde die een object kan hebben.

Neem nu bijvoorbeeld gebruiksobjecten zoals een frigo of een bed. Of zelfs een haarborstel. Immers, is luxe niet een waarde die we vanzelfsprekend hebben genomen? *Arrogance is luxury taken for granted*. Ze helpen onszelf te onderhouden, en in die zin dragen ze bij tot wie we echt zijn. En als er één ding is waarvan we de emotionaliteit niet van mogen onderschatten is het de projectie die we van onszelf maken. Op onszelf, op anderen, en hoe we deze projecties in stand houden. Dat is in ieder geval heel hard het geval voor mezelf.

Vanwege het bovenstaande zou ik je toch willen vragen om buiten je comfortzone te gaan. Om je oorspronkelijk opgezette denkkader te verbreden. Uiteindelijk is luxe ook een deel van waarde die we aan iets toekennen, misschien zelfs wel gewoon worden. Wat is een bed? Wat betekent het om een bed te hebben? Een hoofdkussen? Daarnaast vind ik de gedachte ook erg grappig om je bed getransporteerd te krijgen met de persoon die al dan niet het lotje getrokken zou hebben. Er leven mensen zonder frigo's, bedden, warm water, en op die manier zou je ook interessante nieuwe vragen kunnen vinden voor de antwoorden die je zoekt. Onvermijdelijk ga je geconfronteerd worden met de dingen die jij wel hebt, en anderen niet. Daar schuilt voor mij ook veel waarde achter.

Toevoeging vrijdag 1 april 2022

Maar genoeg input van mij over hoe jij je leven moet leiden. Ik ben van nature geneigd om me te willen verplaatsen in een ander, daarom bewonder ik je creativiteit, je originaliteit en je doorzettingsvermogen voor bijvoorbeeld het opstellen van je inventarislijst of het aangaan van de uitdaging om meermaals naar Geraardsbergen af te zakken om je uitleendienst te kunnen openen. Het is daarom ook dat ik meteen geneigd was om mee te denken met jou en je onderzoek. Maar mijn grootste advies zal blijken dat je in je eigen onderzoek je ook niet te hard moet laten beïnvloeden door wat anderen denken. Het is tenslotte jouw project, en in het verleden heeft dat al mooie resultaten opgeleverd. Dus til niet te zwaar aan mijn kritiek, ik vind dat je sterk bezig bent.

En dan als laatste... mijn ervaring met het object. Ik moet met spijt in het hart toegeven dat het contract voortdurend aanwezig was in een nieuwe ruimte, mijn woonkamer, maar dat het verslag voor mij aanvoelde als 'een taak'. Dat heeft te maken met het academische kader waarin de overdracht is gerealiseerd, en dat roept bij mij persoonlijk onaangename herinnering naar boven. Mijn studententijd was een tijd waar veel 'moest', en waar weinig ruimte was voor mezelf te kunnen zijn. Daarmee misschien dat ik zo chaotisch en nonchalant om ben gegaan met het terugbrengen van het object. Ik heb grotendeels willen uitstellen, zoals ik toen in die tijd ook heel veel heb gedaan. Het heeft in zekere zin zelfs enorm veel op me gewogen. Aan de ene kant wou ik je helpen, aan de andere kant ben ik mezelf enorm hard tegengekomen de voorbije weken. Het was een fase van mezelf die ik dacht te hebben afgesloten, maar het huurcontract heeft het op een of andere manier terug naar boven geroepen. Gelukkig heb ik ook veel bijgeleerd over mezelf de laatste jaren, en ik ben gerustgesteld dat ik ondanks het late antwoord vooralsnog je mijn verslag kan geven. Maar ik wil wel toegeven dat ik daarbij je onderzoek niet heb gerespecteerd. Dat lag aan mezelf, en de herinneringen die het huurcontract misschien onbewust bij me oproepen heeft.

Desalniettemin was het huurcontract een sobere reflectie over mijn leven. Ik moest nadenken over waar ik nu sta, als niet-student. Zopas heb ik een nieuw huurcontract afgesloten, en soms vraag ik me wel af of ik de huur ga kunnen blijven betalen. Maar ik ben er zeker van dat als iemand zijn gedachte met de juiste focus op iets richt, dat er altijd een mooi resultaat van zal komen. Met die woorden zou ik graag mijn verslag willen afsluiten.

Heel veel succes met je project, ik ben enorm benieuwd hoe het verder zal gaan.

Hartelijk,
Jules

665.
PARFUM LUSH
“LORD OF MISRULE”

EINDVERSLAG VAN ALINE VERSTRATEN

Beste Céline

Nadat ik bij je vertrokken was, kreeg ik het gevoel dat ik me had moeten excuseren. Mijn onschuldige hand had ons beiden bedrogen toen deze het papiertje met een van je waardevolste bezittingen eruit grabbelde: je parfum.

Van zodra ik thuis kwam, heb ik het doosje met het parfumflesje een plaats in onze boekenkast gegeven. Misschien een merkwaardige en ongewone plaats, maar hier stond het veilig, aangezien we (mijn vriend en ik) de voorwerpen in deze boekenkast erg waarderen en er veel zorg voor dragen. Tijdens de week dat ik je parfum in mijn bezit had (deze zin klinkt als een beschrijving van een kortstondige liefdesontmoeting, ineens beseft ik nu tijdens het schrijven hoeveel ik van je heb meegenomen), voelde het zich hopelijk thuis tussen titels zoals *Een verlangen naar Ontroostbaarheid* van Patricia De Martelaere en *De Bittere Geur van Tulpen* van Zbigniew Herbert, alsook enkele postkaartjes van Nederlandse landschappen uit de zestiende eeuw die ik de week ervoor uit de winkel van het Mauritshuis had geplukt. Het doosje met je parfum heeft er in ieder geval gemoedelijk gestaan, als een kleine abstracte sculptuur. Zoals je zelf zei bij je twijfelende overhandiging, is parfum toch eerder een gebruiksvoorwerp, maar in ons huis heeft het dus enkel een visuele, afstandelijk-mystificerende functie uitgeoefend. Het ontwerp van het doosje zal hierbij hebben geholpen. Opvallend is het niet, zeker niet voor een parfum. Net om deze reden had het nog minder te vrezen: we hebben het de volledige week netjes genegeerd.

Terwijl het hier stond, heb ik het doosje niet meer geopend. Een beetje ervan gebruiken heb ik niet gedurfd, omdat ik dit op een vreemde manier te intiem vond, ook al zullen meerdere mensen hetzelfde parfum dragen. Je zei dat dit parfum echt een deel van jou was, maar hoe kan dat als iedereen het eerder wanneer in de winkel kan kopen? Of is het pas een deel van jou wanneer je het draagt, wanneer het parfum en je lichaam samenwerken om een unieke(re) geur te creëren?

Geuren hebben een sterke connectie met onze herinneringen, aangezien deze twee hersengebieden dicht bij elkaar liggen. Welke geur zou de herinnering aan het gemis van je parfum oproepen? Misschien toch het parfum zelf, ook al was het er niet bij toen deze herinnering gevormd werd?

Dank voor je vertrouwen.

Aline

**187.
KAART VAN GINA
VOOR HET NIEUWE JAAR 2020
EINDVERSLAG VAN ILSE JOOKEN**

EINDVERSLAG VAN EKATÉRINÉ LORTKIPANIDZE

Lieftste Dromenboekje,

21 maart 2022

Ik ken je al sinds jouw geboorte op 9 november 2019, tijdens een workshop Pona in de Standaard Boekhandel. Je was toen nog maar een A6 boekje in een verpakking van 3. Samen met 3 Pona stiften werden jullie onderverdeeld tussen Céline, Fay en mij. Als kerverse ouders gaven we elke van jullie een gepersonaliseerde kapt. Ik koos voor mijn naam in gebarentaal, Fay koos voor een illustratie van Pirtrest (mijn de Flow) en Céline koos voor de maan cyclus. Hiernaast was je de enige waarvan het doel voorbestemd was. Je moest er een boekje met dromen worden. Na een veilige aankomst op kot begon je flink te groeien met dromen. Helaas was het maar een groeispuit want even later vernam ik dat je spoorloos verdwenen was. Sindsdien had ik of en toe naar je gevraagd en ik dacht voor een lange tijd dat je roek was. Gelukkig hoorde ik overalst dat je terecht was en deed ik mee aan een project. Dit project konde er dan weer voor dat we herenigd waren. Nu lig je voor een week op mijn bureau. Sinds dat je hier bent, ben ik beginnen twijfelen. Zijn we goede ouders geweest? Want mijn boekje is nog niet voltooid en sinds 31.01.2020 ben je geen dromen bijgekomen. Zou ik zelf ook een dromenboekje beginnen? De meeste dromen vergeet ik meten of kan ik niet meer gedetailleerd navertellen. Maar ik wil het ook niet per se voor een ding noteren en bewaren. Met deze reageren hoop je gelukkig niet bezig te houden. Je kan gewoon een dromenboekje zijn, met of zonder dromen. Het was fijn om jou terug te zien en even hier te hebben. Maar vroeg of laat moet ik je wel heel terug aan Céline bezorgen.

hou jouw kapt steek, raak niet meer twijfel
en hoopelijk ^{ook} je wat meer groeien met dromen

Veel liefs, Eka

B: ik wil graag de glantopto's met jou delen.

430.
**WOORDENBOEK,
DOOR MIJ ONTWERPEN**

EINDVERSLAG VAN JANNE MANNENS

Het was zondag 13.03.2022. Eindelijk zag ik mijn zusje weer een keer. Door corona-ziek-zijn en onze drukke bezigheden, was het alweer even geleden dat wij elkaar fysiek hadden gezien. Ik woon in Maastricht. Mijn zusje woont in Hasselt. Nederland en België. Soms voelt de afstand groot. Maar mijn zusje voelt altijd dichtbij. En daarbij, de afstand van mijn huis tot het kot van mijn zusje is 31 kilometer, 35 minuten rijden. Goed te doen. Toch was het alweer een tijdje geleden dat ik de auto pakte en haar in Hasselt ging opzoeken. Ik kijk nu – terwijl ik dit schrijf – naar het voorwerp, de woorden “auto” en “avond” lachen mij tegemoet. Want dat was het: ik nam de auto en zag mijn zusje in de avond. Overigens fijn om naar België te rijden. De benzineprijzen zijn €1.77 per liter in plaats van €2.44 in Nederland. Hier heb ik nog mooi even gebruik van gemaakt. Het voorwerp brengt mij terug naar deze fijne zondag. Het weerzien. Aandacht voor elkaar en bijkletsen. Het voorwerp laat mij me weer fijn voelen, de band met mijn zusje; een bijzondere voor mij. Het was fijn haar weer te zien, maar ook om bij te kletsen over voor ons belangrijke onderwerpen: onszelf, ons leven, onze dilemma’s. We denken en voelen samen. Geven elkaar aandacht, begrijpen elkaar. Sestra’s zijn, een band die ik met niemand anders heb. Serieuze gesprekken onder het genot van een wijntje, kasteelbiertje en kaasblokjes. Het hakt erin, want beiden hebben we te weinig gegeten. En we hebben geen zin om te koken, dus halen we plakkerige wraps en “OLIJFBROOD” in de supermarkt. Om ons vervolgens te verplaatsen naar “De Serre”. Eindelijk. De Serre. Ik kan er nu een beeld bij vormen na alle verhalen die ik van mijn zusje hoorde. Het is fijn om een stapje in haar wereld te mogen zetten. Ik bestel een drankje, dat wordt niet zo 1, 2, 3 gevonden. Mijn zusje loopt gewoon achter de bar en zegt “ik werk hier ook, ik zoek wel even mee”. Heerlijk, zo gemakkelijk en vrij denk ik nog. Het drankje wordt niet gevonden, ik neem er eentje dat erop lijkt. Zusje bestelt haar 2e kasteelbiertje. We gaan zitten op een zachte jaren-’30-bank. We eten de wraps en OLIJFBROOD. Mama zou hebben gezegd: “Jullie moeten wel wat beter voor jezelf zorgen”. Beiden geen zin hierin. Soms heb je zo’n week, constateren we. Fijn die erkenning. We maken een selfie. Vaste prik. Gelukkig zijn we in de mood. Insta-waardig, dus ik plaats de selfie op mijn verhaal. “Lijken we op elkaar?”, vraagt zusje. “Ik weet het niet, is zo moeilijk te zien zelf”. Vaste vragen bij ons selfiemoment. Ik zit nog te pielen met het plaatsen van de foto in mijn verhaal. Zusje neemt het over. “Generatiekloofje”, zegt ze nog. Gek, want we schelen 3 jaar en had die kloof nooit zo bedacht. Foto is geplaatst. Zusje wijst op haar vinger: “Kijk, een deuk”. “Huh, hoe kan dat?”, vraag ik. “Tja, door die generatiekloof, komt door de telefoon, die heeft een deuk gemaakt, omdat ik ‘m dus altijd in mijn hand heb”. We lachen, maar vinden het ook bizar. Ik kan het mij maar moeilijk voorstellen zoveel met het scherm bezig te zijn. Tussen de gesprekken door kijken we naar de dansende volwassenen. Dansen op zondagavond, hoe fijn is dat. De kinderen dansen mee. Eén jongetje in het bijzonder valt ons op: hij gaat zijn eigen gang en heeft goede moves op elk dansnummer. “Zo schattig, ik wil later ook een dansend kind”, zegt zusje. “Gohja, dat zou leuk zijn hé, samen dansen.” “Ja, inderdaad.” Ik neem de laatste slokjes van mijn gingerbeer. Zusje nuttigt haar derde kasteelbiertje. Af en toe neemt ze ook een slokje gingerbeer, een drankje zonder alcohol. “Grappig, gebrouwen in Breda”, zeg ik. Het is een alcoholvrij drankje. Toch vind ik het jammer. Zusje raakt aangeschoten, ik had graag met haar willen doorzakken. Helaas neem ik om 21.45 uur afscheid van zusje. Het was heel fijn, maar ik moet nog terugrijden en morgen weer werken.

We nemen afscheid, geven elkaar een knuffel. Zo doen we dat in ons gezin: we zeggen "hallo" en "doei" door elkaar knuffels te geven. Ik vind dat heel fijn. "Tot snel, blijf ik slapen en drink ik met je mee. Heb ik zin in." "Fijne week, goede terugreis en stuur me een berichtje wanneer je thuis bent." Ook vaste zinnen bij het weggaan. Elkaar laten weten hoe het gaat, dat zit ook bij ons in de familie. Op Google Maps zoek ik de terugweg naar de parkeergarage. Zusje zakt nog even verder door in De Serre. Terwijl ik in de auto stap en terug naar Nederland rijd, stap ik ook weer een beetje uit het leven van mijn zusje. Terug mijn eigen wereld in. Het voorwerp reist met me mee. In mijn Linnen Moustache-tas, opgeborgen in een mapje. Ik moet er namelijk voorzichtig mee zijn, want zusje hecht er veel waarde aan. Thuis haal ik het voorwerp uit mijn tas en leg het veilig op tafel.

Hier ligt het de rest van de week, zodat er niks mee kan gebeuren. Iedere dag wanneer ik ernaar kijk, denk ik terug aan de fijne zondag. Ook denk ik terug aan mijn zusje. Wat ben ik trots op haar, ze staat zo dicht bij zichzelf, zo dicht bij haar gevoel. Ze is zo puur en creatief. Ze heeft het soms zelf niet in de gaten en wordt af en toe gek van zichzelf. Ik gun haar zo dat zij de kracht van binnenuit blijft voelen en minder aan het twijfelen wordt gebracht door factoren van buitenaf. Want ze is echt een topper. En voor mij een voorbeeld van het in vrijheid leven. Vertrouw op het universum, lieve sestra, "want het universum heeft alles al bepaald" ;-)

Het voorwerp ligt klaar op tafel om terug te geven aan de oorspronkelijke eigenaar. Het stuk papier dat ik in eerste instantie meenam, heeft voor mij meer diepgang en vooral gevoel gekregen. Wanneer ik naar het woordenboek kijk, voel ik warmte en plezier. Een glimlach op mijn gezicht. De herinnering aan zondagavond 13.03.2022. Een nieuwe herinnering voor mij. Om dit gevoel te delen met de eigenaar van het voorwerp, heb ik onze sestra-selfie als foto geprint en deze geef ik samen met het voorwerp terug.

OVERSIZED TRUI MET PAARSE PRINT**EINDVERSLAG VAN CHARLOTTE VANHOUBROUCK**

Ik gaf je jouw uitgeleende object bijna twee weken geleden terug. Ik merk dat het object zich al bijna volledig uit mijn hoofd heeft ontnesteld. Of misschien heeft het object zelfs nooit een nest in mijn hoofd gevonden. Ik merk nu immers hoe ik het object ondoordacht omzeil. Dat doe ik zelfs in mijn pogingen om het (niet) te benoemen.

Het object zelf valt niets te verwijten. Sentimenten zijn moeilijk toe te bedelen aan de materialiteit wanneer het object al doordrenkt is van een andere eigenheid. De geur van het object schréeuwde immers 'Céline'. Ik kleedde me in het object meteen na ik het van je kreeg en fietste zo verder naar het atelier. Maar het frêle textiel belette me om het object ook tot lang na de tocht te dragen. Voorzichtig stak ik het object in een aparte zak.

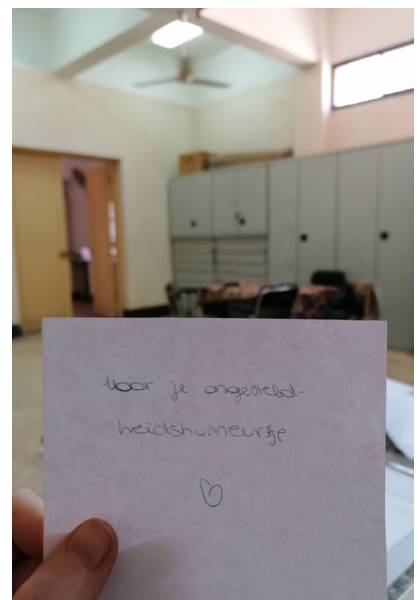
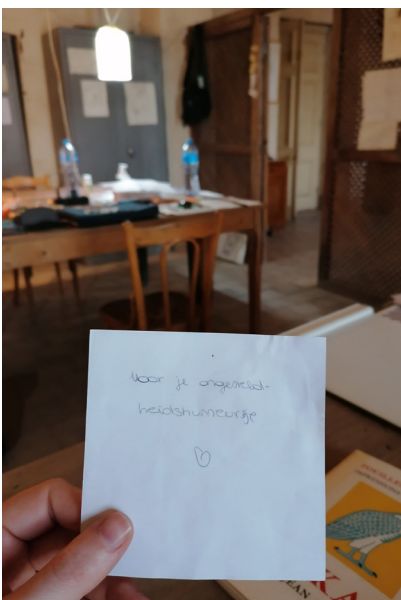
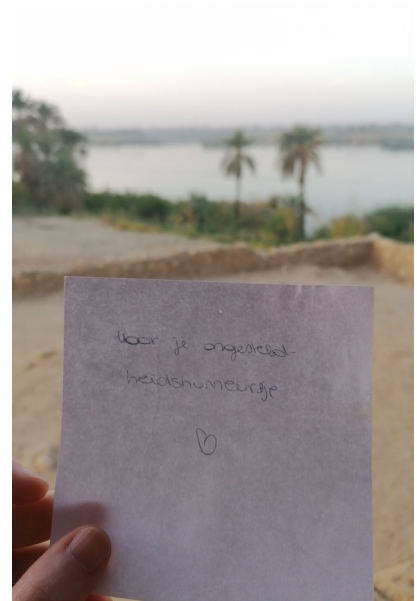
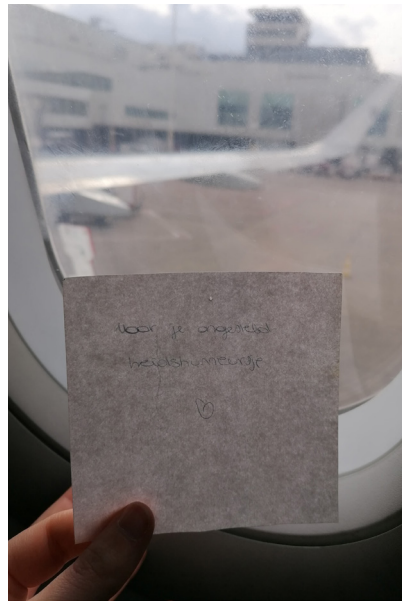
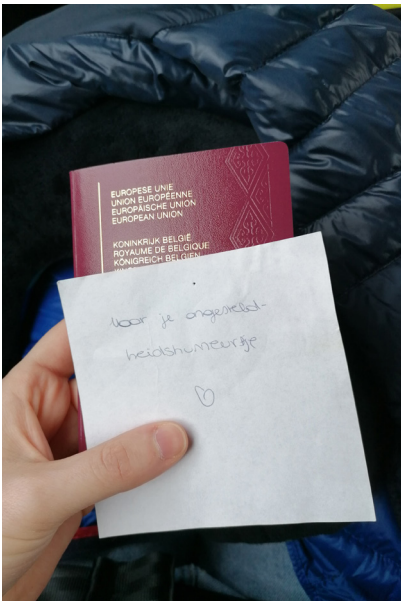
Eenmaal thuis toonde ik het object gefascineerd aan het lief, die blinkend knikte. Toch zag ik hoe ook hij het object maar moeilijk – zowel ruimtelijk als mentaal – geplaatst kreeg. Ik legde het, wat onhandig maar wel netjes opgevouwen, in een kistje op een schap van mijn glazen werkkast. Ik wenste het object het comfort van een logé toe. Dat het maar zacht op zijn plekje lag. Maar niet te zacht, want in mijn hoofd begon ik je deze rafelige fragiliteit al terug te geven. Me hechten was geen optie. Hoe kon ik ook. Zorgen, dat lukte wel nog. Waakzaam zorgen, uit respect.

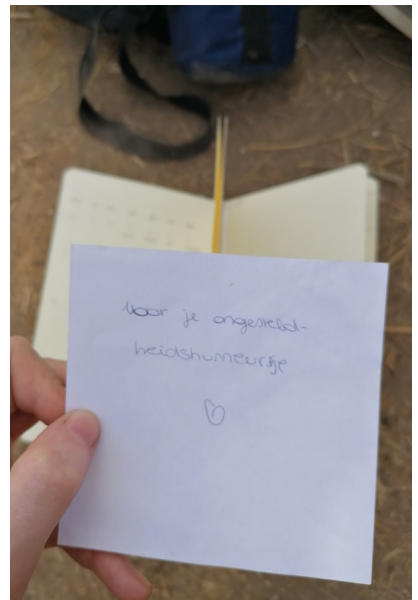
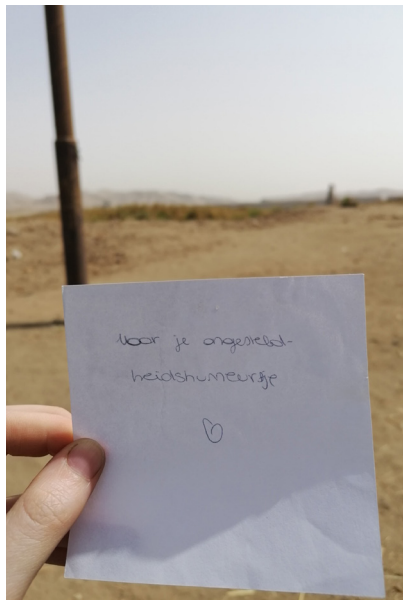
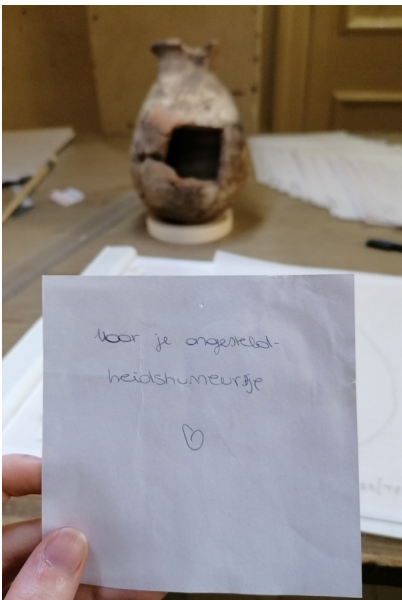
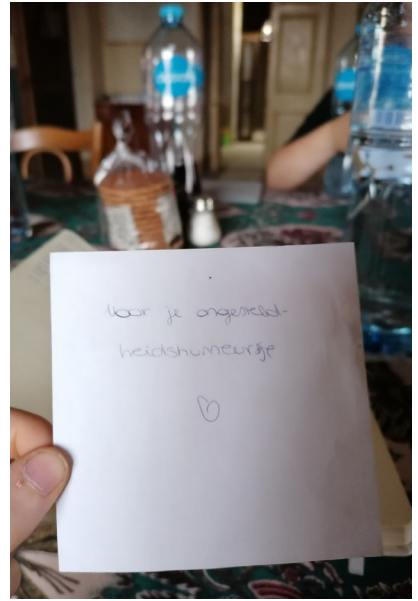
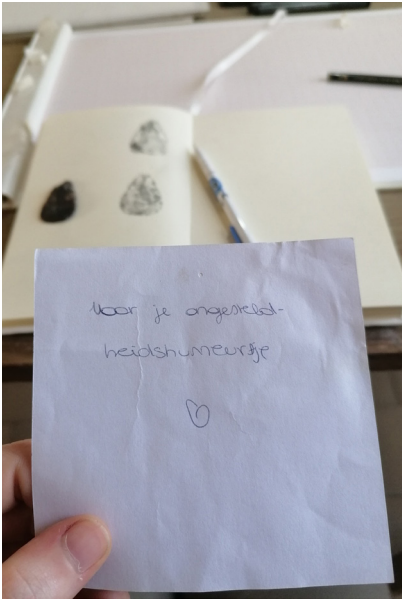
Ik wou indruk maken op het object. Gevoelens van plichtsbesef hebben het van me overgenomen. Ik maakte er, zonder het te willen en te weten, vanaf de allereerste aanraking – de allereerste reukbeleving – een museaal object van. Ik bewonderde het object van achter glas, maar raakte het niet meer aan. Want net in die zintuiglijke aanraking ontbrandt het sentiment. En dat sentiment was het mijne niet.

DEEL II
DE INTIEME VREEMDELING

84.
BRIEFJE VAN FAY:
"VOOR JE ONGESTELDHEIDSHUMEURTJE"

EINDVERSLAG VAN LISA SCHELKENS

804.
PERSOONLIJKE FOTO'S
(GALLERY WALL #03)

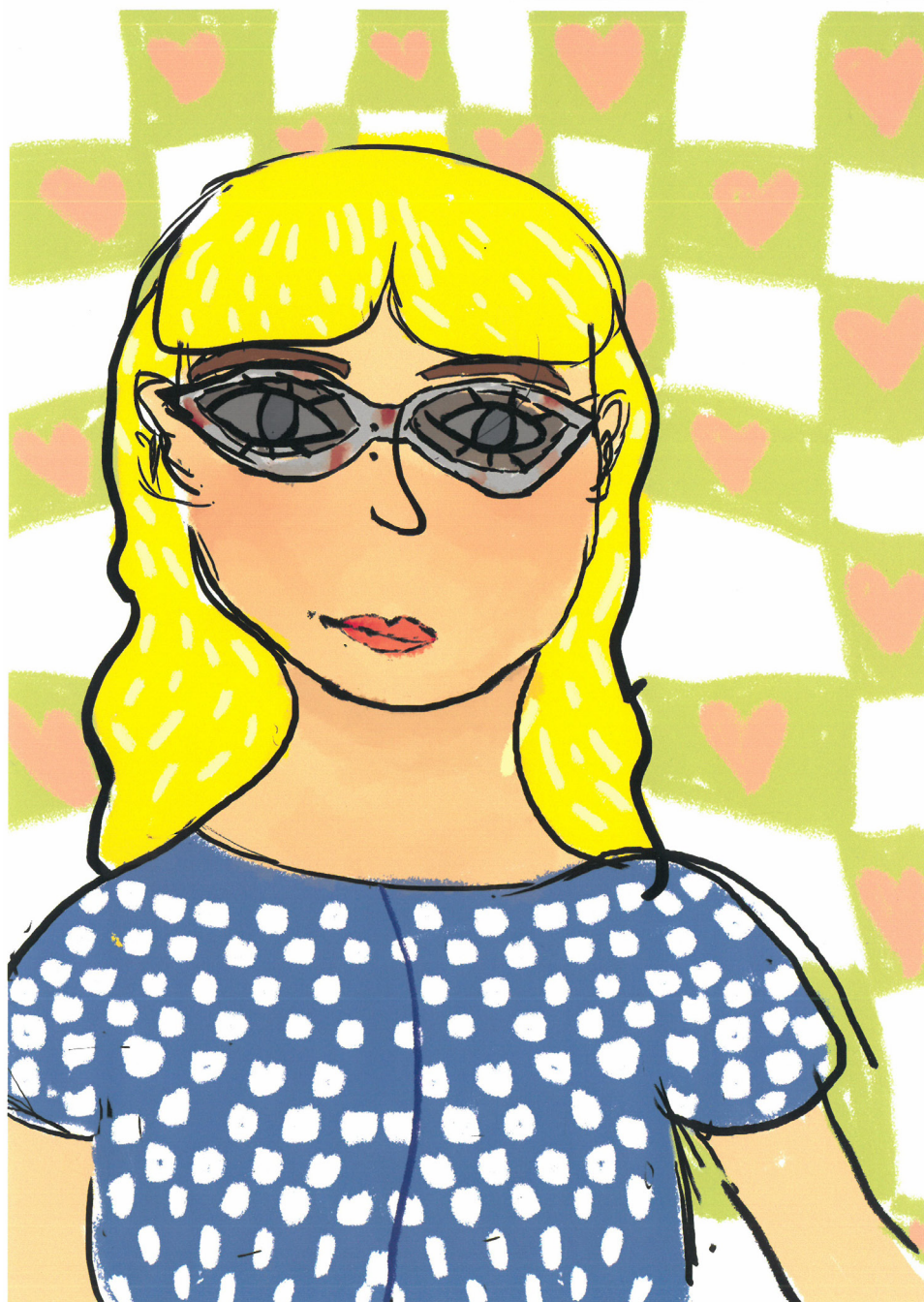
EINDVERSLAG VAN NELE DE WINDE

291.

LILA ZONNEBRIL MET MARMERSTRUCTUUR

EINDVERSLAG VAN BABETTE SIOEN

27.

FOTO VAN GINA EN MIJ MET OP DE ACHTERKANT
EEN BRIEF VAN GINA TOEN IK IN ANTWERPEN WOONDE

EINDVERSLAG VAN JEFF SWINNEN

PLAKBOEK MET WEGWERPCAMERA FOTO'S

EINDVERSLAG VAN CAS DOGGEN

Mijn object was het schetsboek van Céline van Canson. Ik moet eerlijk zeggen dat ik er pittig weinig gebruik aan heb gehad, maar toch veel mee gedaan. Hij leek wel een nauw verwante van mijn sleutelhanger: hij gaat overal mee naar toe, maar beleeft zelf niet zo veel vrees ik. Desondanks had hij een vaste plaats in mijn rugzak, en mocht hij mee op uitstappen, naar school en naar werk. Ik zou niet zeggen dat ik een innige connectie ermee deel, maar hij werd wel een vlugge gewoonte – vergeten werd hij niet.

Het was leuk om even door te kijken: de foto's waren een heel leuk onderdeel. Ondanks het feit dat ik zeg dat ik geen innige connectie met hem deel, voelde het toch zeer persoonlijk. De foto's waren gemaakt in privésfeer, met maar 1 doel publiek voor ogen neem ik aan – Céline.

Ik vind het altijd mega interessant om iets persoonlijks van andere te weten of mee te maken, dus het was zeker een ervaring om dit deel van haar leven mee te sleuren in mijn rugzak.

**1051.
BRUINE WOLLEN JAS**

EINDVERSLAG VAN RAYMOND WAUTERS

DAGBOEK VAN EEN BRUIKLEENJAS
27 maart t/m 29 april 2022

INTRODUCTIE & ERVARINGEN

In de afgelopen maand april 2022 heb ik met groot genoegen een bijzondere relatie ontwikkeld met de bruikleenjas. Ik mag wel zeggen, dat het een special relatie is geworden. We hebben ons graag, samen, bij diverse gelegenheden aan de wereld en talloze bewonderaars 'getoond', en zijn daarna telkens in een aangename & permanente dialoog gegaan over onze ervaringen.

Dit dagboek getuigt van deze ontmoetingen tussen dit kunstobject en kunstminnaars in Vlaanderen. Daarbij zijn de bruikleenjas en ik heel erg aan elkaar verknocht geraakt, - ik mag wel zeggen, dat in die tijd tussen ons een hechte, persoonlijke vriendschap is ontstaan. De bruikleenjas was voor mij een super compagnon op ons traject van ontmoetingen, op tal van diverse plekken. Het begon op een familiefest, daarna in vergaderingen, zaaloptredens en ook gewoon, om et zeggen dat wij bestonden... En of er veel nieuwsgierigheid is geweest bij onze aankomst op die plekken, waar we ons zelfbewust hebben vertoond, - velen begonnen spontaan gesprekken over het idee, en complimenteerden indirect de kunstenaar met haar originaliteit van haar kunstproject.

Hierna leest u dus nu het dagboek dat we - in dialoog - bijhielden over onze trektocht door enkele Vlaamse plekken, waar wij onze bewonderaars van ons bestaan hebben laten mee genieten. Het optreden van de bruikleenjas is ook via foto's vastgelegd. Het is met een bijzonder groot genoegen dat ik hier nu dit dagboek van de uitstappen & 'wederwaardigheden' van de bruikleenjas aan haar maakster teruggeef, - het bijbehorende fotomateriaal zal via I Phone verkeer eerstdaags ook bij haar arriveren.

DAGBOEKAANTEKENINGEN VAN DE BRUIKLEENJAS

Zondag 27 maart 2022

De eerste uitstap begon al op de eerste dag van mijn 'bruikleenstatus'. Diezelfde middag van mijn 'uitleen' mocht ik met mijn drager al op een Intiem Familiefeest verschijnen.

Ook al was de ontvangst eerst nog wat koeltjes, - door mijn overhandiging in Denderland diezelfde ochtend was mijn drager behoorlijk te laat op het familiediner verschenen...-, werd mijn ontmoeting met de familieleden later die middag nog wel hartelijk, toen nieuwsgierig naar mijn herkomst geïnformeerd werd. Ik mocht plots – als centrale gast – mijn tijdelijk 'bestaan in leentoestand' uit de doeken doen, en kon (behalve in het zwembad) aan tafel meegenieten van al het lekkers dat mijn 'heer' werd voorgezet!

Maandag 28 maart 2022

Die avond mocht ik alweer mee naar de maandelijkse vergadering van de Erfgoedcommissie, en dan nog wel in de Trouwzaal van het Stadhuis van Geraardsbergen. Daar kon ik persoonlijk kennis maken met de schepenen van Cultuur, de voorzitter en de leden van de Erfgoedcommissie. Daardoor kreeg ik bij monde van mijn 'heer drager' de kans, om mijn bestaan, herkomst en artistieke betekenis persoonlijk toe te lichten: de eerste bewonderende blikken waren daarbij mijn deel, - ja zelfs voelde ik hier en daar wat jaloerse afgunst op het voorrecht dat mijn 'heer & drager' mij mocht dragen...

Dinsdag 29 maart 2022

Die dinsdagavond mocht ik mijn eerste zaaloptreden ervaren. Met mijn 'heer & drager' (als begeleider voor het Neos Provinciaal Bestuur) mocht ik mee naar de voorstelling van de Frivole Framboos, die in zaal 'De Plomblom' in Ninove hun programma 'Troppo Maturo' speelden, in het kader van een 'Neos met een Hart Goede Doelen Evenement'.

Dáár mocht ik niet alleen alle bezoekers naar hun plek in de zaal mee begeleiden, maar na afloop mocht ik mij bovendien ook nog in al mijn 'schone weelderigheid' aan alle 400 bezoekers uitgebreid etaleren tijdens de afterparty.

Wat een super ervaring! Voorwaar, onbeschrijflijk hoe fijn ik vanop de rug van mijn 'heer & drager' van de muzikale humor van die artiesten van de Frivole Framboos én de bewonderende blikken van de toeschouwers achteraf zéér heb genoten!

Woensdag 30 maart 2022

Alweer uit vandaag! Dit keer mocht ik mij in mijn volle pracht presenteren aan de voltallige Raad van Bestuur van de Cultuurraad van Stad Geraardsbergen, - ook hier gaf ik glimmend van trots tekst & uitleg over het hoe & waarom van mijn verschijning in dit illustere gezelschap, Niet alleen de vergadering, maar ook de hele nazit lang – in het Cultuur Café The Preacher op de Markt in Geraardsbergen - mocht ik mee uitzitten ,dat was weer genieten ten top, en de inhoud van die boeiende gesprekken draag ik nu in de textuur van mijn stof geheimvol met mij mee...

Donderdag 31 maart 2022

Die 'heer & drager' van mij is duidelijk niet echt een huismus...alweer op pad vanavond! Het was een heerlijk weerzien met mevrouw Ann Panis, de schepen van Cultuur van Stad Geraardsbergen. Dit keer mocht ik meeluisteren naar een boeiende uiteenzetting over alle in & outs, do's & dont's in de werking van adviesraden. Jammer dat ik zonder spraakvermogen door het leven moet, maar ik troost mij met de gedachte, dat mijn 'heer & drager' welsprekend mijn gedachten & ideeën over kunst & cultuur in die adviesraden zal uitdragen.

Maandag 04 april 2022

Na een rustig weekend gaan we weer het pad op. Vandaag staat de reguliere maandelijkse vergadering van het Neos Provinciaal Bestuur op de agenda. Ik mag dus mee naar Wetteren, en zo kom ik in het hotel Otus 'op bezoek'!

Neos staat voor 'Netwerk Ondernemende Senioren', en al direct bij het begin van de vergadering vraagt de voorzitter van het Neos Provinciaal Bestuur, de heer Henri Serlippens, mijn 'heer & drager' mij even nader én uitvoerig voor te stellen aan alle bestuursleden van Neos Provinciaal. Hier hoor ik voor het eerst felicitaties aan het adres van mijn maakster, voor de 'originaliteit' van haar project!

Dinsdag 05 april 2022

Een drukke dag, vandaag. Eerst mag ik mee naar Dendermonde, voor de Belevingsdag van Neos Provinciaal, in zaal 't Sestich en in het Oscar Romero College. In die zaal 't Sestich mag ik samen met 170 geïnteresseerde senioren meeluisteren naar de inspirerende uiteenzetting van de heer Christopher Busch over verdraagzaamheid, en daarna mag ik een glimp opvangen van de refterzaal van het Oscar Romero College. Geef toe: het is niet elke jas gegeven dergelijke evenementen & momenten mee te beleven, of wa?

's Avonds ging ik zelfs 'internationaal', want na Dendermonde reed ik op de schouders van mijn 'heer & drager' mee naar Terneuzen in Zeeuws-Vlaanderen, naar het Cultuur- & Jazz Café Porgy and Bess dáár.

De nieuwe burgemeester, de heer Eric Van Merriënboer, kwam daar zijn kijk, visie en plannen over de 'Groeiregio Zeeuws-Vlaanderen' ontvouwen. Een mooie plek, een mooi verhaal, mooie mensen, - wat een aparte ervaring alweer, - moe, maar zeer voldaan alweer laat in bed, die dinsdagnacht.

Donderdag 07 april 2022

Een thuiswedstrijd vandaag: bij mijn 'heer & drager' thuis is er vanmorgen Neos Geraardsbergen club Bestuursvergadering. Hier mag ik weer met een paar nieuwe mensen meer kennis maken, en vanop de schouders van mijn 'heer & drager' kon ik die vergadering mee richting geven, - desnoods had ik er zelfs het verslag van kunnen schrijven.

Maandag 11 april 2022

In het zonnetje op de Markt mocht ik vandaag samen met een grote vertegenwoordiging van het stadsbestuur en een select gezelschap freaks van lokale geschiedenis een rijk leermoment beleven. Tijdens de opening van de tentoonstelling over "Het verleden van Geraardsbergen" stak ik een boel kennis op over de stad, waar ik nu al bijna een maand hangend om de schouders van mijn 'heer & drager' rond kuier.

Enkelen uit het gezelschap kwamen mij al bekend voor, - zij knikten mij uit herkenning ook al vriendelijk toe, en anderen zag ik zelfs met enige moeite hun aandrang bedwingen, om mij even nieuwsgierig over mijn vacht te strijken...

Woensdag 13 april 2022

Weer 'op verplaatsing' op pad, dit keer naar de Helix (Grimminge), voor een demonstratie 'Mattentaarten Bakken', een informatieve toelichting over de werking van dit Natuur Educatieve Centrum én een wandeling door het Raspaille bos met een 20-tal Neos Geraardsbergen clubfans. Straks zal ik hier bij mijn vertrek - mocht ik met mijn maakster weer richting Limburg verhuizen -, nog echt met volle streekennis terugreizen.

Donderdag 14 april 2022

Een drukke, lange dag voor de boeg. Vanmiddag mag ik als 'ere jas' de lezing in Het Koetshuis Geraardsbergen bijwonen, die de Neos afdeling Geraardsbergen er organiseert, met Jo Lernout als spreker over zijn wedervaren met het bekend Lernout & Hauspie, zoals hij dat beschrijft in zijn nieuwste autobiografie, - een eerlijk & open verhaal over een turbulente levensperiode van een gekweld, maar gedreven man.

Na veel napraten 's middags gingen we 's avonds ook nog naar de signeersessie van de auteur/ spreker in de lokale Standaard Boekhandel. Onder veel bekijks tijdens het signeren kon ik mijn eigen nieuwsgierigheid naar de vele mooie, nieuwe boeken in de winkel rijkelijk bevredigen.

Zondag 17 april 2022

Paasweekend, en dus Paasfeest in de familiekring van mijn 'heer & drager'. Alle kinderen en kleinkinderen van overal zijn er, en ik mag me helpen bij het strooien van de Paaseieren. Jammer dat ik niet ook zelf van het Paasbrood, het Paasdiner en alle Paas lekkers mee kan proeven...

Maandag 18 april 2022

Paasmaandag: Tijd voor een Benefietconcert in de St. Bartholomeus Kerk 's avonds, met een 80-tal belangstellenden, die met mij een heerlijk concert beleven, als benefiet voor de mensen uit Oekraïne, die hier als vluchtelingen beland zijn. Mooie muziek én liederen van een Oekraïense top sopraan.

Dinsdag 19 april 2022

Weer 's in het Cultuur Café The Preacher, 's avonds, nu voor een boekpresentatie van Steven Vromman (Amor Mundi), - een klein, maar fijn gezelschap, bij een warme verhalenverteller. En na afloop nog meegenoten van een heerlijk nagesprek met twee dames, die vanuit Outer en Brussel ook de weg hierheen vonden.

Maandag 25 april 2022

Tijd voor de reguliere maandelijkse avondvergadering van de Raad van Bestuur van de Cultuurraad van stad Geraardsbergen, waar ik de mij intussen al vertrouwde stemmen van enkele nieuwe kennissen weer (mee) kan beluisteren. Helaas is er die avond geen ruimte voor een gezellige nazit beschikbaar, - de kans is groot dat ik dit alles straks nog allemaal zwaar ga missen...?

Dinsdag 26 april 2022

Neos Geraardsbergen gaat op daguitstap naar Mons en het kasteel van Louvignies, bij mooi Lenteweer. Vanop mijn kap stop verheug ik er mij al op, maar ik zie mijn 'heer & drager' aarzelen, en ja, hij beslist, om mij thuis te laten, wegens 'te wam en te drukkend'. 's Avonds krijg ik zijn excuses, hij had verkeerd gegokt, en ik had best meegekund...

Woensdag 27 april 2022

Mijn 'heer & drager' heeft een Teamdag met zijn Neos Provinciaal Bestuursclub in Gent, - weer had ik er mij zéér op verheugd, maar de thermometer was nog onverbiddeijker dan gisteren, en dus werd het tot mijn grote spijt opnieuw een eenzame thuis dag voor mij.

Ik begreep het dit keer wel enigszins, toen ik 's avonds het uitvoerige verslag aan de dame des huizes over de prachtige dag mocht meebeluiseren. Toch kon ik enig gevoel van spijt niet onderdrukken, want ik had graag die mensen van de club terug gezien, aan wie ik toen in Wetteren op 04 april was voorgesteld.

Donderdag 28 april 2022

Nog één keer in groot ornaat mee, naar de informatieve bijeenkomst op de startdagen van Neos, in Laarne, toonbaar aan een tachtigtal bestuurders van lokale zuster Neos clubs uit de provincie. In stilte, vanop een afstandje (in de vestiaire) hier en daar wat opgevangen van alle plannen & programma's die deze ondernemende seniorenclub op touw zet.

Vrijdag 29 april 2022

Mijn 'heer & drager' moet met de fiets op verplaatsing voor de jaarplanningsvergadering met zijn Neos clubbestuur. Dit wordt voor mij een rustdag thuis, - geen fietstocht, maar rustig de afgelopen maand nog 's overdenken, want het slot van mijn 'verblijf' komt nu héél dichtbij. Ik zet weemoedig al mijn herinneringen nog 's op een rij, en vraag mij stillletjes af hoe ik eraan toe zal zijn, als ik mijn maakster morgen terug zal zien... Het was een heerlijke tijd hier, lekker languit op de schouders van mijn bedrijvig - uitgaande 'heer & drager', hier in Geraardsbergen!

Zondag 01 mei 2022

Het is morgen zover: teruggave dag, in Denderland, - het weerzien met mijn maakster, Céline, en heel waarschijnlijk ook het melancholische afscheid van mijn 'heer & drager', bij wie ik een heerlijke tijd mocht doorbrengen. Hoe & wanneer we mekaar misschien ooit nog 's terugzien, - voor misschien een retour verblijf (of wie weet wat), blijft nog in de 'nevelen der kunsthistorie' hangen...

Raymond Wauters,

Geraardsbergen, 29 april 2022

426.
FLIPBOEK,
DOOR MIJ ONTWORPEN

EINDVERSLAG VAN HELGA SCHREVER

Dag Céline

Bedankt dat wij jouw 'boekje' in bruikleen kregen.

Voor ons was het vooral iets tastbaars, iets om in te bladeren. Iets om mee te spelen en te manipuleren. Het is vooral ook zeer mooi gemaakt en daarom is het niet in vele handen geweest. Hoewel we regelmatig veel volk over de vloer hadden de voorbije maand, werd je boekje niet zomaar rondgegeven. Het kreeg wel een mooie plaats in onze kast naast de platenspeler en tussen andere interessante, iets grotere boeken.

Inhoudelijk voel je onmiddellijk de jeugd van de maker. Je geeft ons een inkijk en een minitijdreis. En ik denk dat we begrijpen wat je bedoelt in de inleidende tekst. Foto's en filmpjes gaan herinneringen benadrukken. We herinneren ons nooit de ganse dag, alleen de opvallende momenten. Foto's en filmpjes tonen niet altijd die opvallende momenten. Misschien nemen die gemaakte beelden, hoe langer de tijd vordert, mondjesmaat de plaats in van de herinnering in ons geheugen?

Je herinneringen gaan, door de beelden, en door jouw 'boekje' een eigen leven leiden in jouw hoofd. En misschien worden die herinneringen nieuwe verhalen als we de gebeurtenissen uit het verleden aan mekaar plakken, in ons hoofd, of letterlijk, zoals jij, in je 'boekje'.

Jouw herinneringen in beelden en gedachten gaan zelfs een eigen leven leiden in ons hoofd. Daarvoor willen wij je ook bedanken. Omdat je dit met ons, complete onbekenden, wou delen.

Veel succes met alles wat je nog (mee)maakt!

Groeten

Stefaan en Helga

Lierde, 1 mei 2022

186.
**BRIEF VAN GINA
VOOR HET WORDEN VAN PEETTANTE**
EINDVERSLAG VAN JITSKE SIOEN

